

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 70/21
Люксембург, 29 април 2021 г.

Решения по дела
C-47/20 F./Stadt Karlsruhe и C-56/20 AR/Stadt Pforzheim

Държава членка може да откаже да признае свидетелство за управление на превозно средство, което е само подновено в друга държава членка, след като е забранила на притежателя му да управлява превозни средства на нейна територия

За сметка на това тя не може да отбележи върху свидетелството за управление наличието на забрана за управление на превозни средства на нейна територия, защото тази промяна е от изключителната компетентност на държавата членка по обичайно пребиваване на притежателя на свидетелството за управление

По дело C-47/20 от 1992 г. германски гражданин (F.) с обичайно пребиваване в Испания притежава испанско свидетелство за управление на превозно средство (категории А и В). След като управлява превозно средство в Германия след употреба на алкохол, той е лишен от правото да управлява превозни средства с това свидетелство на тази територия поради липса на годност за управление. Освен това му е забранено да иска издаване на ново свидетелство за управление през период от четиринадесет месеца. През този период на забрана, както и след изтичането му, испанските органи неколккратно подновяват свидетелството за управление на F., като му издават нови документи.

Няколко години след изтичането на периода на забрана F. отправя искане до град Карлсруе (Германия) за признаване на валидността на испанското му свидетелство за управление на превозно средство. Град Карлсруе отхвърля това искане, като в съответствие с германското право приема, че F. трябва да представи заключение от медико-психологична експертиза с цел да се разсеят съмненията относно годността му да управлява превозни средства. Всъщност той не е получил в Испания ново свидетелство за управление, чиято валидност да трябва да бъде призната съгласно Директивата относно свидетелствата за управление на превозни средства¹, а само са му били издадени документи с цел подновяване на първоначалното му свидетелство за управление.

Сезиран със спора, Bundesverwaltungsgericht (Федерален административен съд, Германия) отправя запитване до Съда относно обхвата на предвидения в Директивата принцип на взаимно признаване на свидетелства за управление.

С постановеното днес решение по това дело Съдът припомня, че **принципът на взаимно признаване важи и по отношение на свидетелствата за управление, издадени при подновяване, при спазване на предвидените в Директивата изключения**².

В това отношение Съдът посочва, че поради извършено на нейна територия нарушение дадена държава членка може да откаже да признае валидността на свидетелството за управление и да определи условията, които притежателят му трябва да изпълни, за да му се възстанови правото да управлява превозни средства на нейна територия³.

¹ Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 година относно свидетелства за управление на превозни средства (ОВ L 403, 2006 г., стр. 18; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 17, стр. 216).

² Решение на Съда от 28 октомври 2020 г., Kreis Heinsberg (C-112/19).

³ Решение на Съда от 23 април 2015 г., Aykul (C-260/13); вж. също прессъобщение № 40/15.

За сметка на това, когато след изтичането на периода на забрана на съответното лице е издадено ново свидетелство за управление в държавата членка по пребиваването му, признаването на неговата валидност не може да се подчини на условието за представяне на заключение от медико-психологична експертиза⁴. Всъщност при такова положение липсата на годност за управление е преразгледана чрез проверка на годността, извършена при издаването на новото свидетелство за управление, като по този повод издаващата държава членка е длъжна да провери дали кандидатът отговаря на минималните изисквания по Директивата за физическа и психическа годност за управление на превозни средства.

Само подновяването обаче на свидетелство за управление на превозно средство от категории А и В не може да се приравни на издаването на ново свидетелство за управление, тъй като в случай на подновяване Директивата не задължава държавите членки да пристъпят към проверка относно изпълнението на минималните изисквания за физическа и психическа годност за управление.

Следователно държавата членка, на чиято територия притежателят на само подновено свидетелство за управление на превозно средство от категории А и В желае да участва в движението, след като поради извършено на тази територия пътно нарушение е бил лишен от правото да управлява превозни средства на същата територия, може да откаже да признае валидността на това свидетелство за управление, когато не са изпълнени предвидените в националното право условия за възстановяване на правото да се управляват превозни средства на посочената територия. По този начин може да се намали рискът от настъпване на пътнотранспортни произшествия. Притежателят на свидетелството за управление обаче трябва да разполага с възможността да представи доказателства, че при подновяването на това свидетелство годността му за управление е била проверена, поради което може да се приеме, че липсата на годност за управление е била преодоляна посредством подновяването.

За сметка на това в постановеното днес решение по друго дело (C-56/20) Съдът подчертава, че **вписванията в свидетелството за управление са от изключителната компетентност на държавата членка по обичайно пребиваване на неговия притежател.** Затова **друга държава членка не може да отбелязва върху свидетелството за управление**, чийто образец е хармонизиран под формата на пластмасова карта, **наличието на забрана за управление на превозни средства на нейна територия.** Тя обаче може да се обърне към държавата членка по обичайно пребиваване с цел последната да включи такава информация. Освен това не изглежда изключено в случай на пътна проверка на нейна територия държавата членка на временно пребиваване да може да провери, по-специално по електронен път, дали спрямо съответното лице е приложена мярка, която го лишава от правото да управлява превозни средства на тази територия.

Това второ дело се отнася до австрийски гражданин (AR), който оспорва пред Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (Висш административен съд Баден-Вюртемберг, Германия) решението на град Пфорцхайм (Германия), задължаващо го да представи австрийското си свидетелство за управление, за да бъде отбелязана върху него невалидността му на германска територия, на която му е отнето разрешението за управление, тъй като е управлявал превозно средство под въздействието на наркотични вещества.

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

⁴ Решения от 19 февруари 2009 г., Schwarz ([C-321/07](#)) и от 26 април 2012 г., Hofmann ([C-419/10](#)).

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда.

Пълният текст на съдебните решения ([C-47/20](#) и [C-56/20](#)) е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването.

За допълнителна информация се свържете с Илияна Пальова ☎ (+352) 4303 4293

Кадри от обявяването на решенията са достъпни на „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106